

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **Z. O.**, zast. JUDr. Davidem Pytelou, MBA, LL.M., advokátem se sídlem Litovelská 1349/2b, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2021, čj. KUOK 101093/2021, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 30. 5. 2023, čj. 60 A 85/2021-52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **4 114 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Obecní úřad Lutín, stavební úřad, rozhodnutím z 6. 4. 2021, čj. SÚ/44/272/2021, zamítl žádost žalobce o vydání společného povolení dle § 94p zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), na stavbu rodinného domu, přípojky splaškové kanalizace, vody, vsakovací jímky, oplocení a zpevněných ploch v k.ú. Bystročice a Žerůvky. Stavební úřad vyšel z nesouhlasných závazných stanovisek, která v dané věci vydal Magistrát města Olomouce jakožto dotčený orgán na úseku územního plánování.

[2] Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. V rámci odvolacího řízení

mimo jiné žalovaný závazným stanoviskem z 24. 8. 2021 prvostupňová závazná stanoviska potvrdil, tedy dospěl k závěru, že záměr je nepřipustný, a to i pro rozpor s Územním plánem Bystročice.

[3] Rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci, který toto rozhodnutí výše uvedeným rozsudkem zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud připomněl, že ve věci bylo rozhodnuto na základě negativních závazných stanovisek dotčených orgánů, které posuzovaly soulad záměru s politikou územního rozvoje a územně plánovací dokumentací a hodnotily jej z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování. Soud předně dospěl k tomu, záměr z hlediska uvedeného územního plánu představuje dostavbu proluky. Stavba má být umístěna v ploše *SV Plochy smíšené obytné venkovské* v místech, kde dříve stál rodinný dům, a odpovídá hlavnímu využití stanovenému pro tuto plochu. Dotčené orgány posoudily z urbanistického hlediska záměr jako dostavbu proluky ve stabilizované ploše a shledaly rozpor této stavby se dvěma regulativy (podmínkami prostorového uspořádání pro stavby). Prvním je regulativ, dle kterého je nutné u dostaveb přizpůsobit měřítko stávajícím objektům. Podle druhého má být v zastavěném území v prolukách a při přestavbě respektován charakter stávající zástavby. Soud se s dotčenými orgány ztotožnil v tom, že záměr představuje z hlediska územního plánu dostavbu proluky (byť ani jeden z těchto pojmů není v územním plánu definován). Oba regulativy se proto na něj vztahují. Pro úplnost krajský soud dodal, že z potvrzujícího stanoviska žalovaného neplyne, že by záměr byl v rozporu s dalším regulativem (stanovujícím povinnost upřednostňovat sledování původní urbanistické stopy). Žalovaný zde změnil hodnocení magistrátu a námitky žalobce vůči tomuto regulativu jsou tak mimoběžné.

[4] Krajský soud se dále zabýval tím, zda se žalovaný dostatečně vypořádal se znaleckým posudkem Ing. arch. Martina Ondroucha, Ph.D., který žalobce správním orgánům předložil. Připomněl, že jedním z hledisek zákonnosti závazných stanovisek je to, zda dotčené orgány posuzovaly řádně zjištěný skutkový stav a dostatečně se vypořádaly s námitkami. Shrnul závěry závazného stanoviska magistrátu, odvolací námitky žalobce i závěry žalovaného, k nimž dospěl v potvrzujícím závazném stanovisku. Soud dále připomněl judikaturu, podle níž potvrzující závazné stanovisko musí přezkoumatelným způsobem reagovat na odvolací námitky směřující proti potvrzovanému závaznému stanovisku. Žalovaný se sice k námitkám žalobce uvedeným v odvolání vyjádřil, ale neučinil tak podle soudu dostatečně. Znalec v uvedeném posudku vyčlenil zájmové území a v návaznosti na to zpochybnil pomocí popisu zástavby skutkový závěr dotčených orgánů, že se zde nachází zástavba vykazující charakteristické znaky. Lokalitu popsal jako nanejvýš různorodou bez charakteristických urbanistických znaků. Výslovně pak popřel existenci jednotné stavební čáry v zájmovém území. Žalovaný měl buď žalobci vysvětlit, proč není možné jeho záměr hodnotit jen v rámci vymezeného zájmového území, nebo měl konkrétně vyvrátit tvrzení, že se ve vymezeném území charakteristická zástavba nenachází. Veškerá skutková tvrzení musí být navíc podložena ve spise; ve spisech žalovaného ani dotčených orgánů se však žádný obrazový materiál či analýza nenachází. Navíc sám magistrát připustil, že charakter převažující zástavby není v místě záměru striktně dodržován s výjimkou typu zastřešení a uliční čáry. V případě měřítka dotčené orgány vzaly na zřetel toliko původní a bezprostředně sousední dům, ale v případě druhého regulativu hodnotily převažující charakteristickou

pokračování

zástavbu z hlediska celé obce. Ani v tom nepanovala jednotnost. Zcela nevyslyšena zůstala dle soudu námitka žalobce, že v dané ulici ani není možné stavební čáru dodržet, byť její nedodržení bylo z hlediska posouzení souladu záměru s územním plánem zásadní. Žalovaný dále uvedl, že severně od záměru se nachází dvojdomy zastřešené členitější střechou, která se svým popisem blíží typu zastřešení domu žalobce. Za této situace bylo namístě vysvětlit, proč je situace žalobce jiná. Popsané nedostatky odůvodnění se netýkají jen znaků tvořících charakter zástavby, ale lze je vztáhnout i na měřítko zástavby, které rovněž znalec zpochybnil. Krajský soud tedy uzavřel, že nebyly dostatečně vyvráceny námitky týkající se skutkového stavu, který je pro posouzení záměru stěžejní. Dotčené orgány tedy musí podrobněji reagovat na námitky žalobce a skutkové závěry opřít o podklady založené ve spise.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[5] Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (stěžovatel) kasační stížnost. Úvodem připomněl regulativy územního plánu, s nimiž je podle něj záměr v rozporu. Obecně platí, že v zájmu ochrany struktury zástavby je žádoucí novou výstavbu ve stabilizovaných plochách realizovat na půdorysu zaniklých staveb. Tento požadavek záměr nesplňuje. Není dostatečně respektován kontext prostředí. Význam a rozsah negativního dotčení lokality je dán kulturně společenským a sportovně rekreačním potenciálem daného místa v části významné pro komunitní život obce. Stěžovatel má za to, že pokud potvrzující závazné stanovisko řádně odůvodňuje rozpor záměru se dvěma konkrétními podmínkami územního plánu, které jsou zásadní, lze považovat další požadavky soudu na odůvodnění za přehnaný formalismus, zejména je-li vyžadována reakce na námitky žalobce, které nevychází ze skutečnosti, že se jedná o dostavbu proluky ve stávající stabilizované zástavbě. Žalobce zpochybňuje urbanistickou celistvost a architektonickou hodnotu zástavby v účelově zvoleném okruhu až 100 m, a přitom zcela pomíjí negativní prostorový zásah záměru do jeho bezprostředního okolí. Jedná se o dostavbu proluky ve stabilizovaném území vedle kulturně historické dominanty. Příklady uvedené v žalobě (znaleckém posudku) nezastupují převládající charakter domů v obci. Předchozí dům nesl znaky lokální architektury charakteristické pro region Haná, přičemž záměr vybočuje i z charakteristiky příkladů ve zvoleném okruhu 100 m.

[6] Podle stěžovatele krajský soud nezohlednil, že žalovaný potvrzující závazné stanovisko postavil na vlastním posouzení záměru, přičemž vyšel i z judikatury, podle níž správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Stěžovatel nesouhlasí ani s tím, že se záměr nepodílí na utváření charakteru veřejného prostranství. Byť dané prostranství sousedí „pouze“ se zadním traktem Sokolovny, je přístupné veřejnosti.

[7] Stěžovatel nesouhlasí též se závěrem krajského soudu o nevyslyšení námitky o nemožnosti dodržet stavební čáru. Odkázal na závěr části III.2 potvrzujícího závazného stanoviska, ve které bylo nedodržení stavební čáry predikováno. Ze specifikace rozdílů mezi umístěním a prostorovými parametry původní stavby a nového záměru, které jsou v potvrzujícím závazném stanovisku taktéž popsány, vyplývá, že analogie k půdorysné stopě

původní stavby a podél veřejného prostranství není dodržena. V této souvislosti odkazuje na definici plynoucí z publikace Ministerstva pro místní rozvoj (*Charakter a struktura zástavby venkovských sídel v územních plánech*). Jde-li o odkaz krajského soudu na zástavbu severně od záměru (dvojdomy se členitější střechou), k tomu stěžovatel uvádí, že tato zástavba byla ve stanovisku orgánu územního plánování uvedena jako příklad možnosti uplatňovat nové trendy urbanismu, ale v prioritně k tomu určených plochách. Žalobce podsouvá soudu některé závěry z prvostupňového stanoviska, potvrzující závazné stanovisko ale závěry o nepřijatelnosti záměru postavilo na vlastním posouzení. Stěžovatel námitky žalobce neopominul.

[8] Stěžovatel též citoval části rozsudků krajského soudu z 22. 11. 2022, čj. 60 A 17/2021-75, a z 3. 5. 2023, čj. 60 A 83/2021-40, s tím, že pokud nevyslovil podrobnou odpověď ke každé jednotlivé výtce žalobce, neporušil tím povinnost řádně zdůvodnit své rozhodnutí. Žalobce i zpracovatel posudku prosazují záměr účelovou manipulací s pojmy územního plánování. Námitky žalobce (znalecký posudek) ignorují skutečnost, že se jedná o dostavbu proluky ve stabilizované ploše vzniklé vybouráním historického objektu, který plošnými a prostorovými parametry určoval specifický charakter a strukturu zástavby v dotčené lokalitě, která je determinována charakterem a strukturou původní zástavby. Žalobcem uvedené příklady některých staveb v obci jsou ojedinělé a nemají vliv na charakter zástavby v obci. Tato výjimečnost se nemůže stát pravidlem. Stěžovateli není zřejmé, z jakého důvodu v nynější věci soud trval na formalistickém vypořádání námitek, přestože dříve několikrát vyslovil názor, že je dostatečné se vypořádat s obsahem a smyslem námitek, aniž by bylo třeba reagovat na každou větu. Žalobou napadené rozhodnutí má logickou strukturu a vypořádává se se všemi rozhodnými námitkami a podstatnými skutečnostmi.

[9] Žalobce navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Zdůraznil, že předložil znalecký posudek, který se podrobně zabývá popisem dané lokality umístění záměru. V porovnání s tímto posudkem popisuje stěžovatel lokalitu značně chaoticky, resp. vymezení použité v potvrzujícím závazném stanovisku stěžovatel deformuje. Zásadním způsobem se odchyluje od vymezení dotčené lokality dle části III.3 potvrzujícího závazného stanoviska a předkládá nepřesné poznatky, které mají spojitost s jinými částmi obce. Znalecký posudek se naproti tomu zabývá jasně vymezenou lokalitou; v té přítom není přítomen ani jeden z prvků, jehož se stěžovatel dovolává (jednotná stavební čára či tvarosloví staveb). Závěry znaleckého posudku jsou demonstrovány na konkrétních příkladech. Představy stěžovatele o jednotné urbanistické struktuře jsou zcela iluzorní a jeho přístup nasvědčuje možné diskriminaci. Závěry znalce navíc stěžovatel zpochybnil pouhým použitím veřejně dostupných zdrojů, a to bez uvedení konkrétního zjištění. Žalobce též poukázal na vnitřní rozpornost námitek stěžovatele, který na jedné straně poukazuje na umístění záměru ve stabilizované ploše, současně se však brání konfrontaci záměru s ostatními objekty umístěnými v téže ploše. Dále zdůrazňuje negativní vliv záměru na architektonicky významnou lokalitu (okolí Sokolovny), následně ale připouští, že veřejné prostranství dotčené záměrem sousedí se zadním traktem Sokolovny „pouze okrajově“. Reálný dopad na Sokolovnu a přilehlý sportovní areál je tedy minimální. Z popisu samotného stěžovatele je zřejmé, že daná lokalita se vyznačuje novostí staveb. Žalobce se ztotožnil s krajským soudem v tom, že se stěžovatel nevypořádal s námitkami doloženými znaleckým posudkem.

pokračování

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných (přípustných) důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud nejprve připomíná, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Aby tedy byla kasační stížnost (či její část) přípustná, musí stěžovatel na rozhodnutí krajského soudu reagovat a konkrétně a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě jeho závěry (rozsudky NSS z 15. 2. 2017, čj. 1 Azs 249/2016-38, nebo z 29. 1. 2015, čj. 8 Afs 25/2012-351).

[13] V tomto ohledu je třeba především zdůraznit, že krajský soud v napadeném rozsudku neposuzoval samotnou podstatu sporu a nezabýval se jeho meritem, tedy věcně nehodnotil, zda záměr žalobce je či není v souladu s Územním plánem Bystročice. Závěry krajského soudu směřují výhradně k tomu, že podle něj nebyly dostatečně vypořádány námitky žalobce zpochybňující zjištěný skutkový stav, respektive že skutkové závěry správních orgánů nejsou opřeny o podklady založené ve spise (viz zejména bod 27 napadeného rozsudku). Tímto rámcem je Nejvyšší správní soud vázán i v tomto kasačním řízení. Jinak řečeno, poukazuje-li stěžovatel v kasační stížnosti na otázky související se samotným věcným hodnocením záměru (například úvahy týkající se podílu záměru na utváření charakteru veřejného prostranství, respektování kontextu prostředí či historické parcelace nebo hodnocení výjimečnosti některých staveb nacházejících se v dané lokalitě), jedná se o argumentaci, kterou se nelze v tomto řízení zabývat. Je třeba zdůraznit, že krajský soud nezavázal stěžovatele, jak má v dalším řízení rozhodnout věcně. K tomu lze nad rámec výše uvedeného dodat, že odůvodnění správního rozhodnutí ani nemůže být dodatečně nahrazováno případným podrobnějším rozbořem učiněným až v kasační stížnosti brojící proti rozhodnutí soudu, jímž bylo správní rozhodnutí zrušeno jako nepřezkoumatelné pro nedostatky v odůvodnění (například rozsudek NSS z 13. 10. 2004, čj. 3 As 51/2003-58). Tedy Nejvyšší správní soud musí z hlediska podstaty nynějšího kasačního řízení vycházet z toho, jaké bylo odůvodnění správních rozhodnutí, které krajský soud v žalobním řízení přezkoumával.

[14] V návaznosti na výše uvedené je třeba dále především připomenout, že krajský soud se v odůvodnění napadeného rozsudku ztotožnil s tím, že na záměr žalobce se použijí oba shora zmíněné regulativy územního plánu (tedy u dostaveb přizpůsobení měřítka stávajícím objektům a v prolukách při přestavbě respektování charakteru stávající zástavby). Poukázal na vymezení zájmového území ve znaleckém posudku předloženém žalobcem, přičemž v této souvislosti stěžovateli v první řadě vytkl, že v návaznosti na tento posudek měl vysvětlit, proč nejde záměr hodnotit jen v uvedeném (v posudku vymezeném) zájmovém území, nebo měl vysvětlit a podložit, že se v takovém území charakteristická stavba nachází. Krajský soud dále shledal nejednotu odůvodnění rozhodnutí stěžovatele (v návaznosti na potvrzující závazné stanovisko) v tom smyslu, že u prvního z uvedených regulativů dotčené

orgány reflektovaly pouze původní stavbu a stavbu sousední, zatímco u druhého z regulativů charakteristickou zástavbu definovaly z hlediska celé obce. Na tato stěžejní východiska odůvodnění napadeného rozsudku nicméně stěžovatel v kasační stížnosti nereaguje tak, že by na základě jeho argumentace bylo namístě závěry krajského soudu shledat nezákonnými. Ostatně řada argumentačních východisek stěžovatele se (výslovně) vymezuje vůči žalobci (resp. znaleckému posudku) a nikoliv vůči odůvodnění napadeného rozsudku.

[15] V úvodu kasační stížnosti stěžovatel popisuje s odkazem na potvrzující závazné stanovisko daný záměr a připomíná, proč tento záměr podle něj nerespektuje podmínky prostorového uspořádání dle územního plánu. Jak již nicméně bylo výše uvedeno, tyto úvahy se mýlí s odůvodněním napadeného rozsudku, neboť krajský soud se nezabýval věcí samou. Konkrétnější polemiku s odůvodněním napadeného rozsudku lze spatřovat v argumentu žalobce, podle něhož je přehnaným formalismem reagovat na všechny námitky žalobce, jestliže výslovně zdůvodnil rozpor se dvěma (zásadními) podmínkami územního plánu, a to tím spíše, pokud námitky nevychází z toho, že se jedná o proluku ve stabilizovaném území. V tomto ohledu však stěžovatel přehlíží, že krajský soud stěžovateli (potvrzujícímu závaznému stanovisku) vytkl právě to, že nedostatečně vypořádal námitky žalobce týkající se skutkových zjištění (a závěry stěžovatele podle krajského soudu navíc nemají dostatečnou oporu ve spise). Zmíněné východisko stěžovatele – podle něhož byl řádně zdůvodněn rozpor záměru se dvěma podmínkami územního plánu – tedy neplatí, a nelze tak v návaznosti na něj ani hodnotit formálnost (formalismus) postupu krajského soudu. Na shora reprodukováných výtkách krajského soudu ve vztahu k odůvodnění napadeného rozsudku pak nic nemění ani poznámka stěžovatele o tom, že námitky žalobce nevycházely z toho, že se v případě daného záměru jedná o dostavbu proluky ve stabilizované zástavbě. Povaha pochybení stěžovatele, které krajský soud shledal, se totiž od takového náhledu žalobce nijak neodvíjí. Lze dodat, že výtky ze strany krajského soudu se týkají obou shora uvedených podmínek, proto v projednávané věci není přílehlavá ani poznámka stěžovatele týkající se toho, že pokud je prokázán rozpor záměru, byť jen s jednou podmínkou územního plánu, je záměr v rozporu s celým územním plánem.

[16] Stěžovatel v kasační stížnosti dále poukazuje na to, že „obhajoba žalobce“ staví na okruhu 100 m od záměru, který byl však zvolen účelově a zcela pomíjí negativní prostorový vliv záměru na bezprostřední okolí. K tomu Nejvyšší správní soud předně uvádí, že odůvodnění napadeného rozsudku v tomto směru závěry stěžovatele týkající se bezprostředního okolí stavby zohledňuje a je si jich vědomo (viz bod 19. odůvodnění rozsudku). Pokud pak jde o zvolený okruh (zájmové území), zde je třeba uvést, že krajský soud nehodnotil, zda byl daný okruh zvolen v odpovídající šíři či může obstát z jiných hledisek. Stěžovatel však ani v nyní kasační stížnosti (a neučinil tak ani v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí) nevysvětluje, z jakého důvodu má za to, že se nejedná o relevantně zvolené zájmové území. V této souvislosti nezbyvá než připomenout požadavek, podle něhož má-li určitá argumentace vůbec představovat kasační námitku, musí být dostatečně konkrétní (rozsudek NSS z 26. 4. 2023, čj. 8 As 163/2021-59 či usnesení NSS ze dne 25. 8. 2023, čj. 8 As 5/2022-44). Zmiňuje-li tedy stěžovatel nyní bez dalšího účelovost žalobcem (znalcem) zvoleného zájmového území, není zřejmé, co konkrétně jej k takovému závěru vede a s ohledem na povahu kasačního řízení nemůže být úkolem Nejvyššího správního soudu, aby v tomto směru za stěžovatele konkrétní argumenty jakkoliv domýšlel.

pokračování

[17] Poukazuje-li stěžovatel v kasační stížnosti dále na to, že příklady uvedené v žalobě (znaleckém posudku) jsou ojedinělé a charakter záměru vybočuje i ve zvoleném okruhu 100 m, je nutno opětovně konstatovat, že i tato část kasační stížnosti nereflektuje shora reprodukováná východiska krajského soudu. Ten totiž v bodě 22 odůvodnění napadeného rozsudku stěžovateli vytkl, že měl reagovat na závěry znalce, podle nichž se v daném území zástavba vykazující charakteristické znaky nenachází. S tímto východiskem však stěžovatel nijak nepolemizuje a pouze setrvává na tom, že žalobcem uváděné příklady převládající charakter zástavby nereprezentují. Ztotožnit se pak nelze ani s navazující úvahou stěžovatele, podle níž krajský soud v napadeném rozsudku nezohlednil, že potvrzující závazné stanovisko vychází ze svého vlastního posouzení (tedy nikoliv jen z potvrzení magistrátních stanovisek). Jak totiž z odůvodnění napadeného rozsudku výslovně plyne, krajský soud si byl této skutečnosti vědom a vycházel z ní (viz bod 15 rozsudku).

[18] Stěžovatel v kasační stížnosti dále polemizuje se závěry krajského soudu týkajícími se chybějící reakce na námitku žalobce k nemožnosti dodržet stavební čáru, resp. nepřihlídnutí k odkazu na dvojdomy se členitější střechou nacházející se severně od záměru žalobce. K tomu lze předně uvést, že stěžovatelem odkazované části odůvodnění (body 24 a 25) nepředstavují podstatnou (klíčovou) část napadeného rozsudku, která krajský soud vedla k závěru o zrušení rozhodnutí stěžovatele. Jde i z hlediska systematiky rozsudku jen o další z vícero nedostatků odůvodnění, které v dané věci krajský soud shledal. Některé vytýkané nedostatky jsou přitom ze své povahy spíše dílčího rázu (jako ty shora zmiňované), některé mají podobu obecnější a jsou z hlediska posouzení věci podstatnější (nedostatečné odůvodnění skutkových východisek týkajících se posouzení souladu záměru s výše uvedenými regulativy a chybějící podklady ve spise).

[19] Ve vztahu k námitce nedodržení stavební čáry lze pak konkrétněji dodat, že stěžovatelem odkazované části odůvodnění jeho rozhodnutí nepochybně s otázkou dodržení stavební čáry mohou souviset. Výtka krajského soudu se nicméně netýkala „predikce“ nedodržení stavební čáry, ale otázky samotné (ne)možnosti jejího dodržení. Na tuto konkrétní otázku však ani stěžovatelem odkazované části odůvodnění přímou a dostatečnou odpověď nedávají. Pokud pak jde o dvojdomy zastřešené členitější střechou nacházející se severně od záměru žalobce, je pravdou, že v tomto ohledu je odůvodnění napadeného rozsudku stručnější. Míra podrobnosti odůvodnění zde však koresponduje s výše již zmíněným východiskem, totiž že související výtky krajského soudu jsou jen dílčího rázu a nepředstavují rozhodující zrušující důvod. Shora již bylo taktéž uvedeno, že i krajský soud vyšel z toho, že potvrzující závazné stanoviska obsahuje vlastní (tedy nikoliv jen potvrzující) posouzení stěžovatele. Z toho však nelze bez dalšího dovozovat (jak by se mohlo z kasační stížnosti jevit), že by tím stěžovatel popřel všechna východiska prvostupňového závazného stanoviska, a to tím spíše, že se jedná o popis existující zástavby, a nikoliv kupříkladu hodnotící posouzení (uvedené dvojdomy severně od záměru jsou zmíněny například v rámci shrnutí prvostupňového stanoviska na str. 10 potvrzujícího závazného stanoviska).

[20] V neposlední řadě pak stěžovatel na různých místech kasační stížnosti krajskému soudu vytýká, že jeho rozhodnutí je formální (formalistické), pokud po stěžovateli požaduje odpověď ke každé jednotlivé výtce žalobce. Stěžovateli je nepochybně nutno dát za pravdu

v tom, že východiska jím zmiňované judikatury jsou stále platná; bylo by skutečně nadbytečné požadovat po správních orgánech odůvodnění každé (byť dílčí) námitky účastníka, pokud tyto jeho námitky v konkurenci vysloveného právního názoru neobstojí. Možnost aplikace závěrů stěžovatelem zdůrazňované judikatury však bude vždy silně individuální a musí se odvíjet od konkrétních okolností každé věci (resp. podoby odůvodnění napadeného rozhodnutí). Jinak řečeno, lze jen dosti obtížně zobecnit, kdy se již bude jednat o situaci (odůvodnění rozhodnutí), v níž je již nutno dospět k závěru o nepřezkoumatelnosti. V tomto ohledu stěžovatel v nyní projednávané věci přehlíží, že závěry krajského soudu ve vztahu nedostatkům odůvodnění rozhodnutí stěžovatele se týkají jeho samotných základních východisek, a nikoliv jen dílčích otázek; krajský soud na několika místech svého odůvodnění zdůrazňuje význam chybějících úvah pro projednávanou věc (viz zejména bod 15 napadeného rozsudku). Tím je také dána reakce na odkaz stěžovatele spočívající v citaci dvou předchozích rozhodnutí krajského soudu. Pokud totiž krajský soud ve své přechozí praxi stěžovatelem uváděnou judikaturu použil, nelze z toho dovozovat jeho vázanost takovým postupem v dalších (byť v různých ohledech odlišných) situacích. Lze tedy uzavřít, že Nejvyšší správní soud se neztotožnil se stěžovatelem ani v tom, že by požadavky plynoucí z napadeného rozsudku byly natolik formální (formalistické), že by z tohoto důvodu bylo třeba tento rozsudek zrušit. Nejvyšší správní soud má naopak za to, že krajský soud v projednávané věci přílehavě setrval na judikatuře zdůrazňující význam odůvodnění potvrzujícího závazného stanoviska (viz bod 21 napadeného rozsudku).

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené žádnou z přípustných kasačních námitek neshledal důvodnou, a proto kasační stížnost dle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[22] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalobci soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti spočívajících v odměně jeho zástupce za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) ve výši 3 100 Kč a náhradě hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 7 bod 5. ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Odměnu (zvýšenou o 21 % DPH v částce 714 Kč) v celkové výši 4 114 Kč je stěžovatel povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 4. října 2024

pokračování

Milan Podhrázký
předseda senátu